

[Dahlgaard.]

Når netop det forslag, som vi behandler i dag, fremhæves som et, der skal støtte beskæftigelsen, vil jeg da gerne gøre opmærksom på, at netop i dette efterår vil forslaget have en helt anden virkning. Det vil virke beskæftigelsesmæssigt og aktivitetsmæssigt dæmpende på vores økonomi. Det er i dette efterår, det begynder at bringe afgifter ind i statskassen, men de ekspansive virkninger, som den stærkere beskyttelse skal give, den ekspansive virkning, som skal være et resultat af følgelovene — om kapitalmarkedsråd, og jeg ved ikke hvad, om øget indsats i ęnsudviklingen, som vi kun har hørt ord om hidtil — ja, den begynder ikke at virke før næste år. Hvordan er så den økonomiske situation næste år? Her har vi fra det økonomiske sekretariats økonomiske oversigt, som ikke er mere end halvanden måned gammel, en prognose, der går ud på, at næste år vil der udvikle sig et kraftigt efterspørgselspres — ikke et, der er tilvejebragt af det forslag, vi behandler i dag, men et, som udvikler sig på grundlag af de forudsetninger, som forelå allerede før. Det vil altså sige, at det forslag, vi behandler i dag, virker kontraktivt i øjeblikket, men det virker efterspørgselskabende næste år, hvor der ikke er brug for det.

Det er den beskæftigelsesmæssige vurdering, jeg synes dette forslag kunne give anledning til, og som der kunne have været grund til at få lidt klarere analyseret fra arbejdsministeren, end det skete her i dag. Arbejdsministerens toneform var nærmest sådan, at man havde fornemmelsen af, at han ikke havde vænnet sig til, at det er ham, der sidder i Laksegade i øjeblikket, og ikke mig.

Statsministeren kritiserede, at jeg skulle have beklaget mig over den rolle, som Grønlandsministeren og hr. Johan Nielsen spiller ved dette forslags vedtagelse i dag. Jeg tror, at statsministeren, når han får fortrykket til disse forhandlinger, vil se, at det har jeg aldeles ikke beklaget mig over. Jeg har tværtimod udtrykt formodning om, at hver-

ken Grønlandsministeren eller hr. Johan Nielsen var stillet noget i udsigt for deres medvirken, og det går jeg da ud fra at statsministeren vil kunne bekræfte.

Hvad angår spørgsmålet om de mange indrømmelser, der er givet til oppositionspartierne under dagens udvalgsarbejde, så er jeg ganske uenig med statsministeren i, at der er givet nogen indrømmelse overhovedet. De ændringsforslag, finansministeren er kommet med, er man naturligvis kommet med af hensyn til regeringen selv. Det har regeringen virkelig gjort klogt i. Jeg vil gå så langt som til at spå, at det varer såmænd ikke et halvt år, før regeringen kommer med et forslag om ændring af lov om midlertidig importafgift, for dette forslag er endnu ikke helstøbt, og det vil regeringen opdage i de kommende måneder.

Hilmar Baunsgaard: Statsministerens betragtninger før nødvendiggør, synes jeg, en kort replik fra min side. Statsministeren gav det udseende af, at han ikke rigtig havde forstået, hvorfor de tre tidligere regeringspartier gik imod dette forslag. Jeg ved ikke, hvor interesseret statsministeren reelt er i, at denne begrundelse bliver understreget, men når der anmodes om den, skal den gives

Se, et land, der som Danmark har hele sin økonomiske velfærd betinget af én eneste ting mere end noget andet: en meget stor udenrigshandel, et sådant land bør sidst af alle være interesseret i at tage midler i anvendelse, som, hvis de følges op af andre lande, genskaber den 1930ernes situation, som den højtærede økonomiminister i går rigtigt sagde vi endnu ikke havde. Sandheden er jo, at regeringen kan kun gøre dette i forventning om at få lov til at være stort set alene om det i Europa.

Hvor slem er vores situation i forhold til andres? Vi har betalingsbalanceproblemer. Os nært stående lande har langt større beskæftigelsesproblemer, end Danmark har. Om nu sådanne lande følger det op, så har den regering, der har ansvaret for det, ikke